

ΤΟ ΜΕΙΡΑΚΙΟΝ

Ὁ διαπρεπὴς συγγραφεὺς τῆς «Θεοδώρας», καὶ τοῦ «Ἡρακλείου» κ. Κλέων Ραγκαβῆς καὶ ἤδη τιμᾶς τὸν παρόντα τόμον τοῦ ἡμετέρου ἔργου διὰ τῆς ἐλεγκτῆς αὐτοῦ συνεργασίας. Τὸ ἔργον αὐτοῦ ποίημα τῷ «Μειράκιον» ἀληθῶς; στολιζέται τὰς σελίδας; τῆς «Ποικίλης Στοᾶς».

*ὦ Ζεῦ, τί δῆτα τοὺς τάλαιπῶρους βροτοὺς
φθονεῖν λέγουσι; Σοῦ γὰρ ἐξαρτήμεθα,
δρῶμεν τε τοιαῦθ' ἄε σὺ τυγχάνης θέλων.*

(Εὐριπίδης; Ἰκετ. 736).

Τὸ δύστηνον, τὸ ἄκακον, ὦ πάτερ, τοῦτο πλάσμα
πῶς τῆς ὀργῆς σου ἄξιον τῆς κραταιᾶς ἐκρίθη;
'Ανθύλλιον μὴ ἔθραυσε; 'Ανθῶν πλήν ἔχεις πλήθη
'Ἡ μὴ τι ἄκαιρον αὐτοῦ ἀφύπνισέ σε ἄσμα;

Τὰ ὄμματα διήνοιξε τὰ κυανᾶ χθῆς μόλις,
θερμὸν πληροῖ τὸ μητρικὸν τὰς φλέβας ἔτι γάλα,
οἱ καταδότει σου αὐτοῦ ἐγκλήματα τί ἄλλα
ἐμήνυσάν σοι χρίζοντα τῆς μήνιδός σου ὄλης;

Τὸ πᾶν συνθλίβεις, ἐν χαλκαῖς ἀγκάλαις περιδάλλων,
καὶ πελιδνά σέ τρέμουσι τὰ πλήθη τῶν ἀστέρων,
πῶς ἔδραψε τὸν πανσθενῆ δυνάστην τῶν αἰθέρων
τὸ τρυφερὸν μεираκιον, τὸ μόλις διαθάλλον;

Ποικιλοπτέρους ἔτι χθῆς διῶκον χρυσαλίδας,
μετ' ἄλλων παιδῶν εὐθυμον εἰς τοὺς ἀγροὺς ἐσκίρτα,
καὶ εἰς θυσάνους ἔπλεκε τὸν θύμον καὶ τὰ μύρτα,
προσμειδιώσας πανταχοῦ φαιδράς ὄρων ἐλπιδας.

Καὶ ἤδη κάτωχρον, ἰσχνόν, μεμαραμένον στένει
ἐν τῇ κοιτίδι τῇ μικρᾷ, τὰ νεκρωθέντα μέλη
τῆς νόσου ὁ σκληρὸς ὁδοὺς πρὸ χρόνου κατασκέλλει,
καὶ τῆς φθορᾶς ἐγγὺς διψῶν ὁ δαίμων ἀναμένει.

Πρὸς τί πλήν τότε εἰς τὴν γῆν τῶν ὀδυρμῶν ἐστάλη,
καὶ τῶν γονέων ἔθραυσε τὸν βίον τῶν δυσμόρων;
Πρὸς τί, πολύτιμον αὐτὸ τῆς εἰμαρμένης δῶρον,
ἢ μητρικὴ ἐβάσταξε βαρῦποτος ἀγκάλῃ;

Τὸ φάσμα βλέπεις τὸ βωδόν, τὸ ἄνωθεν τῆς κλίνης;
 Ἡ μήτηρ αὐτή, δύστηνος εἰκοσαέτις κόρη.
 Τὸ βλέμμα τέως εὐσεβές πρὸς οὐρανὸν ἤϊωρει,
 ἀλλ' ἤδη παίζουσιν ἐκεῖ ἀρχαὶ παραφροσύνης.

Αὐτὴν γνωρίζεις· ἦνθισαν πεντάκις αἱ κοιλάδες
 ἀφ' ὅτου νύμφη ἀλαζών καὶ μειδιῶσα ἔστη
 παρὰ τὸν φίλον τῆς ψυχῆς. Ἐκεῖνος πλὴν ποῦ ἔστι;
 Αἱ δύο τί νεκρώσιμοι δηλοῦσιν αὐταὶ δᾶδες;

Ναί, οἴμοι, θῦμα πρόωρον σπαρακτικῶν ὠδίνων,
 ἐντὸς ὕγρᾶς κατέρριψαν ὅπῃς προχθές ἀκόμη
 ἐκ τῶν ἐσχάτων ὀδολῶν ἐκμισθωθέντες ὦμοι
 τὸν τιμαλφῆ, τὸν ἱερόν, παμπόθητον ἐκεῖνον.

Καὶ ἤδη τί ἀπέμεινεν, εἰπέ, τῇ τρισταλαίνῃ;
 Ἐν μόνον· σύμβολον ἠδὲ τῶν νεαρῶν ἐρώτων,
 ἐνσάρκωσις γλαυκόμματος τῶν ἀσπασμῶν τῶν πρώτων,
 τὸ βρέφος, ὅπερ ἀπηνῆς ἠπίταλος μαραίνει.

Ἴδὲ τὸ δειλαῖον μικρόν· ἠμιθανές στηρίζει
 εἰς τῆς μητρὸς τὸ πρόσωπον παραμυθίας βλέμμα,
 καὶ μετὰ πόνου μειδιῶν τὸ ἐσχατὸν ἠρέμα,
 παραμυθίας καὶ στοργῆς ἐκφράσεις ψιθυρίζει.

Ἡ θεά, ὦ πανάγαθε, οὐδόλως σέ ταράττει,
 ἢ ἀποφράς; Ἀνάγητες ὁ κραταῖος θυμός σου;
 Πλὴν πῶς ἐν ᾧ τοῦ ταπεινοῦ ἔμοῦ, τοῦ πλάσματός σου,
 ἐξ οἴκτου ἅπας καὶ ὀργῆς, ἀσπαίρει καὶ φρυάττει;

Εἰς ποῖαν σπήλυγγα λοχᾶ τῶν οὐρανῶν τὸ τέρας
 τὸ ἐντροφῶν εἰς τὴν ὀσμὴν τοῦ σήποντος ἰχώρου;
 Ὁ Φάλαρις ποῦ κρύπτεται, εἰπέ, ὁ αἰμοδόρος
 ὁ τῆς δειλαίας διασπῶν τὰ σπλάγγνα ταύτης σφαίρας;

Τίς ὁ τὰ μέλη τρυφερῶν μιστύλλων βρεφυλλίων,
 ὁ τῶν σκελέθρων χορηγός, καὶ ἀναξ τῆς πανώλους;
 Τίς ὁ τῶν κόσμων τοὺς σωροὺς τυφλῶς τοὺς φωτοδόλους
 Εἰς ἄδην τρέπων εἶδεχθῆ δεινῶν ἀποφωλλίων;

Τίς ὁ μισῶν καὶ ἀπατῶν, ὁ διαιρῶν καὶ σφάττων,
 ὁ τοὺς θαλλοὺς καταπατῶν καὶ κάλυκας θερίζων;
 Σὺ, σὺ, ὁ πάντα προειδώς καὶ τοῦ παντός ὀρίζων,
 σὺ μόνος ὁ πανίσχυρος καὶ πάντα διατάττων!

Πλήν διατί, ὦ ὕψιστε; Πρὸς τί κατεπροδέθη,
τί ἔπταισέ σοι τῶν θνητῶν ἡ δύστηνος ἀγέλη;
Εἰσέτι καὶ λατρεύει σε καὶ ἱλεῶν σε θέλει
ἡ φύσις εὐγενῆς αὐτῆς, ὕψιπετεῖς οἱ πόθοι.

"ὦ, λέγεις, δοκιμὴ ἀπλή εἰσὶ τὰ ὧδε πάντα,
καὶ ἄσημος προθύλαμος ἡ γῆ τοῦ παραδείσου·
ἐκεῖ ἀμείθει δαψιλῶς ἡ φαεινὴ μορφή σου
τὸν πάσας τὰς θελήσεις σου ἐκθύμως ὑποστάντα.

'Ἐὰν ἡ κόρη ταπεινῶς ἡ δυστυχῆς ἐκείνη
εἰς τὸ σεπτὸν σου θέλημα τὴν κάραν ὑποκύψῃ,
ἐὰν τὸ πῶμα τὸ μικρὸν ἐπὶ τοῦ στήθους θλίψῃ,
καὶ ὁμως ἄδροχον αὐτῆς τὸ κατὸν ὄμμα μείνῃ·

ἐὰν τὸν μόνον τῆς ψυχῆς αὐτῆς καρπὸν προδώσῃ,
καὶ βύσῃ εἰς τὸν ἔσχατον αὐτοῦ λυγμὸν τὰ ὧτα,
τὸν δόντα εὐλογοῦσα πρὶν καὶ νῦν τὸν εἰληφότα,
αἱ κλειδεὶς ἴσως τῆς 'Ἐδέμ καὶ δι' αὐτὴν λυθῶσι.

'Ἰδοὺ ἡ φαύλη πρόφασις. "ὦ τύφλωσις καὶ φρίκη!
Πλήν πῶς οὐδὲ κατανοεῖς τὸν ἄνθρωπον ὁ πλάσας,
ἐν ᾧ, ἀπερικάλυπτον ἐκεῖνός σε φωράσας,
εἰς βίαν μόνον πρὸ πολλοῦ ἀμειλικτον ὑπέκει;

'Ἡ κόρη αὕτη ἡ ἀθρά, ἰδέ, τὴν ἀπαισίαν
περιφρονοῦσα πρότασιν, παράφορος σφαδάζει,
καὶ χάριν τοῦ μικροῦ αὐτῆς προθύμως θυσιάζει
καὶ τὴν ἰδίαν ὑπαρξίαν καὶ τὴν ἀθανασίαν.

Πρὸς ὦραν ἄφες, "Ὑψιστε, τὰς λιγυρὰς βαρβίτους,
τὰ ὡσανά παυσάτωσαν καὶ ἡ χρυσοὶ ῥαστώνῃ,
ἐν τῷ πικρῷ κατάβῃ τῶν ὄδουρων κευθμῶνι,
καὶ τὰς βασάνους ἐν αὐτῷ ἰδὲ τὰς ἀφορήτους.

Τί ἐστὶν ἀφροσύνη διδάχθητι, τοῦ μίσους
δοκιμασον τὸ κύνειον, ἐράσθητι καὶ κλαῦσον,
τὰς φαγεδαίνας τῆς σαρκὸς καὶ τῆς καρδίας ψαῦσον,
τὰ ἔλη πανταχοῦ ἰδὲ καὶ τὰς στυγνὰς ἀδύσσοις.

'Ἐν τῇ φιάλῃ ἀντλησον τοῦ ἄλγους τῇ βαθεῖα,
καὶ ζύγισον τὴν ἄλυσιν τῆς ἐπὶ γῆς δουλείας,
καὶ τότε ἴσως δάκρυα πικρὰς μεταμελείας
καὶ σου μικρὸν ὑγράνωσι τὰ ὄμματα τὰ θεῖα!

ΚΛΕΩΝ Α. ΡΑΓΚΑΒΗΣ